చెప్పుదెబ్బలు

కలెక్టర్ ఆఫీసులో రెండుగంటలు కొట్టారు. టైపిస్టు చంద్రమౌళి నా టేబిలు దగ్గర కొచ్చి నిలబడ్డాడు. వాడలా రెండు గంటలు కొడ్తూనే నా టేబిలు దగ్గరికి రావడం ఆర్నెల్లనించి వస్తున్న అలవాటు. రెండు గంటలకు చంద్రమౌళి నా టేబిలు దగ్గరికి వచ్చాడంటే కాఫీకి టైమైందని అర్థం. కాఫీకి పోదామని ఆలోచిస్తూండగానే పుస్తకం దూరంగా జరిగింది, పెన్నా జేబులో చేరింది, కాళ్ళు చెప్పులకోసం వెదికాయి. కాళ్ళు టేబిలు క్రింద అటూ యిటూ ఆడించాను. ఒక చెప్పు కాలికి తగిలింది. మరొకటి దూరంగా వుందికాబోలని కాలును రెండడుగుల వ్యాసార్థంతో త్రిప్పాను. "ఏమిటది?" అన్నాడు చంద్రమౌళి విసుగ్గా. "చెప్పురా, చెప్పు కనబడటంలేదు." అంటూ కుర్చీ వెనక్కు లాగి చెప్పు ఎక్కడవుందో నని టేబిలు క్రిందికి వంగి చుట్టూ చూపుమేర దూరం చూశాను. లేదు, ఎక్కడా కనబడలేదు. "ఎక్కడకు పోయిందిరా చెప్పు?" అన్నాను చంద్రమౌళి. "ఏమో నాతో చెప్పలేదు. ఈ చుట్టుపక్కల ఎక్కడా లేదు," అన్నాను. 'కాఫీ త్రాగివచ్చి వెతుకుదాంరా!" అన్నాడు చంద్రమౌళి. సరేనంటూ రెండో చెప్పు నక్కడవదిలి కాఫీకి బయల్దేరాము దారిలో మా ఆఫీసు ప్యూన్ నర్సయ్య కనిపించాడు. "నర్సయ్యా ఒక చెప్పు కనబడలేదు. కొంచెం వెతికి చూడు, యిప్పుడే వస్తాను" అన్నాను. "సరేసార్" అని వెళ్ళిపోయాడు.

ఇరవై గజాలు నడిచేసరికి అబ్బా! అంటూ కూర్చున్నాను, కుడికాలి బొటన వ్రేలికింద పల్లేరుకాయాను శీకంగుతు. "చూశావా చంద్రమౌళీ, ఒక్కరోజు చెప్పులు లేకపోతే ఎల్లాకష్టపడాల్సి వస్తుందో. చెప్పులువేసుకుని ఎన్నిసార్లు పోలేదు ఈదోవన ఎప్పుడన్నా గ్రుచ్చుకుంది యీ వెధవకాయ," అన్నాను. "అందరూ చెప్పులేసుకుంటే అవి ఎవరికి గ్రుచ్చుకోవాలి: వాటిబ్రతుకే యితర్లను బాధపెట్టడం" అన్నాడు.

కాఫీ త్రాగి తిరిగివచ్చేసరికి మానర్సయ్య "సార్ ఎంత వెదికినా కనబడలేదు. ఆఫీసంతా వెదికాను. ఎక్కడా లేదుసార్" అన్నాడు. "ఎక్కడా కనుపించలేదు. మరి ఎక్కడకుపోయింది, ఎలాపోయిందంటావు" అన్నాను. "అదేసార్ నేనూ ఆలోచిస్తుండాను. మీ చెప్పు ఎవరుసార్ దొంగలించేది!

భారత్ సింగ్

కుక్కలు తీసుకపోతాయా అంటే అది మన ఆఫీసులోకి రావు" అన్నాడు.

కుక్కలు మా ఆఫీసుకు రావని నాకూ తెలుసు: మా ఆఫీసు ప్యూనులు కుక్కల్ని మంచి అదుపాజ్ఞల్లో వుంచుతారు. హద్దు మీరిందా నడుము విరిగిందే. ఒక్కసారి మా ఆఫీసుకువచ్చి మా నర్సయ్య చేతిదెబ్బ తిన్నకుక్క ఈ జన్మలో కాదు యిక ఏ జన్మలోనైనా మా నర్సయ్యవుండేచాయలకు రాదు. "యిక మీ చెప్పు ఎవరుసార్ దొంగలిచ్చేది" అన్నాడు మా నర్సయ్య. వాడి వుద్దేశ్యం ఏమిటి? నావంటి ప్రచండ వీరుడి చెప్పు దొంగలిచే సాహసం ఎవరికీ లేదనా, లేక నా చెప్పులు ఎంతటి నీచుడైన దొంగ కూడా దొంగిలించేందుకు పనికిరావనా.

మా నేజరుతో ఏదన్నా విషయం మాట్లాడాల్సివస్తే ముప్పైసార్లు రిహార్సల్సు వేసుకొంటె మాట్లాడతనే యిక నేనెట్లు వీరుణ్ణవుతాను? వీరుడి లక్షణాల్లో కొన్నైనాగా మెలి తిరిగిన మీసాలు, రింగుల క్రాపు, అజానుబాహు విగ్రహంకూడ లేవు. ఇక ధైర్యంకూడ చాలా తక్కువ. నా అజ్ఞల్ని పాలించేవారు ఎనిమిది ఆరు సంవత్సరాల వయస్సుగల నా సుపుత్రులు. నా భార్య ప్రేమావతి, మా ఆఫీసు ప్యూను నర్సయ్య కూడా అప్పుడప్పుడు నే చెప్పే మాట వింటారు. కాని అత్యవసర సమయాలలో వింటారని నే చెప్పలేను. 'ఒక్క కాఫీ తెస్తావా నర్సయ్యా' అంటే 'పనుందిసార్ పోయి త్రాగిరండి' అన్నరోజులున్నాయి. 'ప్రేమా ఒక్క వక్క వుంటే యిస్తావూ' అంటే, 'అదిగో ఆ అలమారాలో పెట్టెలో వుంది, తీసికోండి' అన్న రోజులు కూడ వున్నాయి. ఇలాంటి నేను వీరుణ్ణి ఎలా అవుతాను? ఇక నేను వీరుణ్ణి కాదు కాబట్టి నా చెప్పులు ఎవరుకూడ దొంగలించేందుకు పనికిరావనే నర్సయ్యన ఉద్దేశ్యం.

దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తే నర్సయ్య చెప్పిన మాట నిజం. నా చెప్పులు నాకు తప్ప మరెవరికీ పనికిరావు. రెండు సంవత్సరాలకు పూర్వం ఓ శుభదినాన వర్షం జల్లులుజల్లులుగా కురుస్తున్న సమయంలో ఒక 'వెల్ కం' గోడౌను ఒక ఫ్లెక్స్ చెప్పులజతకొని, గొడుగుపట్టుకొని, చెప్పులు చంకన పెట్టుకొని యింటికి పోయి నట్లు జ్ఞాపకం. అప్పుడు నా చెప్పులు ఎంతో ముచ్చటగా వుండేవి. ఎక్కడా ఒక్క మేకు కూడ లేకుండా అంతా మిషనుకుట్లు. నల్లచర్మంతో తయారుచేసిన చెప్పులు నా ఎర్రటి పాదాలకి ఎంతో అందాన్నిచ్చేవి. కాని యిప్పుడు కనబడని చెప్పుకు దానికి పోలిక లేదు. ఆ చెప్పు ఎంత అందంగా వుండేదో, యీ చెప్పు అంత అందవికారి. బొటనవ్రేళ్లు పెట్టుకొనే చర్మం వూడిపోయింది. నాలుగుసార్లు బైర్లు కుట్టించాను. ఒక్క మేకైనా లేని చెప్పుకు యిప్పుడు యిరవై మేకులున్నాయి. చెప్పు లేసుకుపోతున్నా బొటనవ్రేలు దగ్గర ముల్లుగ్రుచ్చుకొనేది. వ్రేళ్లుపెట్టేచోట నేల తగులుతుంది. యిన్ని కష్టాలు పడుతున్నా ఆ చెప్పులే ఎందుకు వాడాలి? వాటిమీద నాకేమీ ద్వేషం లేదు. కొత్త చెప్పులు కొనాలంటే డబ్బు కావాలి. ఏడురూపాయలు పెట్టి చెప్పులు కొంటానని మా ప్రేమావతితో చెప్పినా, యిక 'ఈ గృహమేకదా నరకసీమ' అనే దాంతో ప్రారంభించి, 'మీ

విన్ను గుర్తుపట్టాను. ఇంక నువ్విక్కడే వుండి పోవాలి" అన్నాడా సంపన్నుడు.

"నేను పెద్ద సాయమేం చేశానండీ?" అన్నాడు వెంకప్ప.

"అలా అనకు. నీ శక్తికొలదీ, బీదవాడవైనా సాయపడ్డావు నేను ధనవంతుడినై యీ మాత్రం సాయం చెయ్యలేనా...?" అన్నాడా సంపన్నుడు.

అప్పటినుండి యిద్దరూ అన్నదమ్ముల్లాగా వొక్కచోటనే మెలిగారు. ★

★ చెప్పు దెబ్బలు ★

తాతగారు చెప్పలేంకే అడుగు బయటపెట్టే వాడు కాదు' అని ఆపి ఒక రోజు నిరాహారదీక్ష చేసి కూర్చుంటుంది.

రాత్రి మా ప్రేమావతితో చెప్పాను "నా చెప్పుల్లో ఒకటి పోయింది. రేపు కొత్త చెప్పులు కొనాలి" అని.

"ఏమిటీ ఒక చెప్పు పోయింది! ఏకుక్కో పందికొక్కో తీసుకపోయి వుంటుంది. రేపు ఆఫీసు చుట్టూ వెదకండి."

"మా ఆఫీసుకు కుక్కలురావు, పందికొక్కులు లేవు. ఎలా పోయిందో అర్థం కావడం లేదు" అన్నాను.

"కుక్కలెందుకు రావూ, మీ ఆఫీసరేమన్నా కుక్కల్ని గూడా భయపెట్టాడేమిటి? మరి కుక్క తీసుకుపోకపోతే మీరే ఎక్కడన్నా విడిచేసి వుంటారు. మరీ అంత మందబుద్ధి అయిపోయారేం? చెప్పులు ఎక్కడ వదిలింది జ్ఞాపకం లేకపోతే యిక ఉద్యోగం ఎలా చేస్తారండీ" అన్నది మా ప్రేమ.

నా కన్నా ఎక్కువ తెలివిగల అబల నా భార్య అయినందుకు నా ఆనందం హద్దు మీరి కోపం వచ్చింది.

"చాల్లే! నేనా మందబుద్ధిని. టేబిలు క్రింద వదిలిన చెప్పుల్లో ఒకటి కనబడకపోతే నేనేం చేసేది. రేపు రా! మా ఆఫీసుకి నా చెప్పు వెదికి పట్టుకొస్తువు గాని" అని దుప్పటి ముఖంమీదకు లాక్కున్నాను యిక ప్రేమావతి మాటలు వినకుండా నిద్రపోదామని.

2

ఎక్కడికో పోతున్నాను. నా చెప్పు కోసం వెదుకుతున్నాను. ప్రతి చెత్తకుండీ దగ్గరా నిలిచి జాగ్రత్తగా చూశాను. రోడ్డు ప్రక్కలంతా చూశాను. రోడ్డులో నిద్ర పోతున్న ప్రతి కుక్క దగ్గిరా ఆగి చెప్పు కోసం వెదికాను. రోడ్డు వదిలి మామిడి తోటలో ప్రవేశించాను. కాళ్ళ క్రింది ఆకులు గలగలమని శబ్దంచేశాయి. దూరంగా ఏదో ఆకారం లేచి నిలబడి నా వైపుగా వస్తోంది. నా దగరిగా వచ్చి నా ప్రక్కగా వెళ్లిపోయింది ఒక తెల్లమచ్చల నల్లకుక్క. కుక్క ప్రక్కకు తిరుగుతూనే దాని నోట్లో పట్టుకొనివున్న వస్తువు కనిపించింది. ఏమిటది. నా చెప్పేనా. నా చెప్పు ఈ కుక్క దగ్గరి కెందుకొచ్చింది? 'ఛేయ్, ఛేయ్' అని ఒక రాయి విసిరాను. దూరంగా ఎవరో 'యిజ్జా' అని పిలిచారు. కుక్క ఆ వస్తువు కొంచెం దూరంగా వదిలి వెళ్లిపోయింది. దగ్గరగా పోయి చూశాను. ఆ వస్తువు నా ప్రియమైన చెప్పు. ఆనందం హద్దులు మీరింది. దగరగాపోయి చేతితో తాకాను. "ఎవరు నీవు?" ఆ తోటంతా ధ్వనించింది. నా గుండెలు జల్లుమన్నాయి. చుట్టూ చూశాను. ఎవ్వరూ లేరు. మరల చేతితో తాకాను. "ఎవరు నీవు?" మరల అదే శబ్దం వినబడింది. జాగ్రత్తగా ఆలోచించి చూశాను. ఆ ధ్వని నా చెప్పులోంచి వస్తూంది. నా చెప్పు మాట్లాడుతూంది. ఆశ్చర్యం, భయం వేశాయి. ప్రళయం వచ్చేసిందా? లేక ప్రపంచంలో పెద్ద మార్పు జరిగిందా? రెండు సంవత్సరాలు నాకు సేవచేసిన చెప్పు నన్నే ఎవరు నువ్వు? అని అడిగిందే లోకంలో కృతజ్ఞత ఎక్కడుంది. రోజులు మారాయిగా, చెప్పులకు మాటలొచ్చాయేమో.

"నేను నీ యజమానిని, సూర్యనాథాన్ని" అన్నాను.

"నీవు నా పాతయజమానివి కదూ!"

"మరి కొత్త యజమాని ఎవరు?"

"కుక్క."

"కుక్క నీ యజమానా, కాదు సూర్యనాథం నీ యజమాని! నిన్ను నేను ఏడు రూపాయలకు కొన్నాను. నిన్నటినించి కనబడకపోతే వెదుకుతున్నాను. ఇప్పుడు కనబడ్డావు. పోదాం రా మా యింటికి."

"మరలా నన్ను తీసుకపోతావా? ఎందుకు యింకో రెండుసంవత్సరాలు సేవ చేసేందుకా? ఇప్పటికే నీసేవలో నా జీవితమంతా గడిచిపోయింది, ఇన్ని సంవత్సరాలు సేవ చేసినా నన్ను నీ బానిసగా చూశావు."

"నేనా, నిన్ను ఎంతగా ప్రేమించానో నీకు తెలుసా? నీవు కనబడక పోతే వెతికేందుకు ఎందుకొచ్చాను? నీమీద ప్రేమ చేతనే గదా."

"నామీద ప్రేమ చేతనేనా నాలుగు సార్లు మైలుకొట్టి నా దేహాన్ని తూట్లుపొడిచావు? నామీద ప్రేమ చేతనేనా నన్ను రెండు సంవత్సరాలు ఉపయోగించుకొని మరలా నన్ను తీసుక పోయేందుకు తయారయ్యావు?"

"నువ్వు ఈ విషయం అప్పుడే చెప్పి వుంటే నిన్ను వదిలేసేవాడినిగా" "మాకూ హృదయం వుంది. ఇతరుల కష్టాలు మాకూ తెలుసు. నా జీవిత ప్రమాణం ఒక్క సంవత్సరమైనా నీవు బీద గుమాస్తావని నిన్ను కష్టపెట్టకూడదని నీవు పెట్టే బాధలకోర్చి చూశాను. ఒక్క సంవత్సరం కాదు, రెండు సంవత్సరాలు దాటి పోయాయి. మూడో సంవత్సరం వస్తోంది. కాని నా మీద నీ అధికారం తగ్గలేదు. నువ్వు నన్ను గురించి ఎప్పుడూ ఆలోచించలేదు. పరోపకారం కోసం ఎంతటి బాధనైనా సహిస్తాను. కాని మీకు ఉపకారం చేస్తే జ్ఞాపకం పెట్టుకొనే బుద్ధి మీకు లేదు, ఎంతకాలం మీ సేవ చేసినా విశ్వాసం లేదు."

"నిన్ను గురించి ఎన్నోసార్లు ఆలోచించాను. కాని ఏంచెయ్యను నా సంసారం విషయం నీకు తెలియందికాదు. ఎనభైరూపాయల జీతంలో ఆరుగురం జీవించాలి. గౌరవం కాపాడుకోవాలి. ఏడురూపాయలు పెట్టి ఒక్క చెప్పుల జత కొంటానని మా ప్రేమావతితో యిప్పటికి యిరవైసార్లన్నా చెప్పి వుంటాను. "ఏడురూపాయలా, ఆ ఉండే చెప్పులు చాలవా మీరు చేసే ఉద్యోగానికి. ఏం! కలక్టరు పనిచేస్తున్నారా పది జతలుండేందుకు. ఆ ఏడురూపాయలిస్తే చంటివాడికి ఆరుపాల డబ్బాలొస్తాయి. మన రెండో వాడికి రెండు నెలలు స్కూలు ఫీజు కట్టవచ్చు" అంటుంది ప్రేమావతి. నేనేం చేసేది. సంసారం గుట్టుగా జరగాలంటే భర్త భార్య మాట వినాలని నీకు తెలుసనుకుంటాను."

"నాకూ తెలుసు. కాని భార్య మాటవిని నన్ను యిలా కష్టపెట్టడం ఏంబాగుంది? చూడు, నావంటి నిండా ఎన్ని అతుకులున్నాయో? ఎన్ని సీలలున్నాయో? అదే ఒక మనిషికి యిన్ని సీలలు కొడితే బ్రతుకు

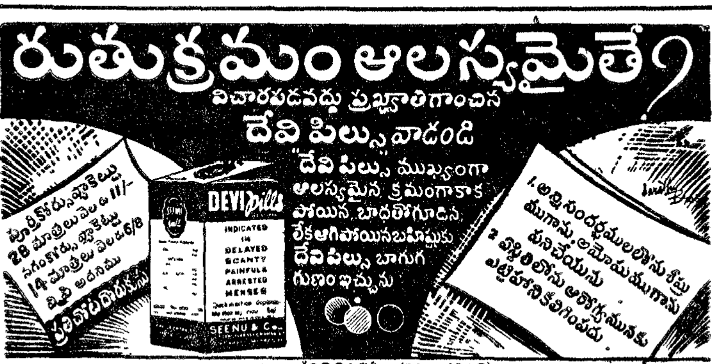

SEENU & CO., 28, THANDAVARAYA GRAMANI STREET, MADRAS 21. GRAMS "ORCAS" (ESTD 1946) PHONE 55357
(ADVT PERMITTED UNDER G O MS NO. 1121 HEALTH.)

తాడా? నీకు నామీద అధికారం వుంది కాబట్టి నువ్వేం చేసినా ఊరుకోవాలి. నా కష్టాలు నీతో చెప్పేదాన్ని కాను. కాని నా జీవితంలో అవసాన దశ ప్రవేశించింది. నీతో బాధంతా చెప్పేయాలనుకున్నాను."

"నిజంగా నిన్నెంతో బాధ పెట్టాను, క్రూరుణ్ని. నాకూ తెలుసు నిన్ను యింతగా బాధపెట్టకూడదని. కాని మానవుణ్ని. పరిస్థితుల ప్రాబల్యంతో ఎలాటిపనులైనా చేయాలి. నీ కష్టాలను నేనైనా విన్నాను, నాకష్టాలు వినేవారెవరు? నా భార్యకు కావలిసిందల్లా కూడు, గుడ్డ, తనపిల్లల ఆరోగ్యం. డబ్బు ఎక్కువగా తీసుకురమ్మని వేధిస్తుంది. నా భార్యకు నాకష్టాలతో పనిలేదు. నా భార్య నన్నెప్పుడూ ఆదరించదు. మా ఆఫీసరుకు నామీద యిష్టంలేదు. నాకన్నా వెనక ఉద్యోగంలో చేరినవారు ఉన్నత పదవుల్లో వున్నారు. కాని నేను గుమాస్తాగానే ఉన్నాను నేను లంచాలు తీసుకోనని, సూటిగా పోతానని మా ఆఫీసరుకు నామీద అసహ్యం. నేను నా కష్టాలు ఎవరితోనూ చెప్పను. మానవులలో పరస్పర సానుభూతి తక్కువ. తోటి మానవునితో కష్టాలు చెప్తే కడవరకు విని ఓ నవ్వునవ్వి ఊరుకుంటాడు. 'నేనేం జేయగలను నువ్వు చేతగానివాడివి' అనే ఉద్దేశ్యంతో. అది ఒకడు సుఖపడుతున్నాడని తెలిసిందంటే వాడిని గురించి చాలా బాధ పడ్తాను. నీకష్టాలు నేను విన్నాను కాబట్టి నాకష్టాలూ చెప్పాను."

"నీవు పడే బాధలు నాకు తెలుసు. నీ బాధలు మాసే నీతో యింత కాలంగా నా కష్టాలు చెప్పలేదు. నీవు ఒక నెలలో ఎన్ని రోజులు అన్నం తినవో నాకు తెలుసు. నీకోటు క్రింద చొక్కాకు ఎన్ని చిరుగులున్నాయో నువ్వొకసారి నీ భార్యతో చెప్పావు. నీ భార్య చీరకొనమన్నప్పుడెంత బాధపడేవాడివో నాకు తెలుసు. నా రెండున్నర సంవత్సరాల సేవలో నిన్ను గురించి చాలా తెలుసుకున్నాను. అందరూ నీవలెనే బాధపడే వారున్నారా? లేరు. జీవితమంటే ఆనందం అనే వాళ్ళున్నారు. జీవిస్తున్నామంటే సుఖిస్తున్నామనే వారున్నారు. వారంతా మమ్ము ఎంతో హీనంగా చూస్తున్నారు."

"ఈదినాల్లో మానవుల్లోనే ఎన్నో తరగతులేర్పడి సామాన్యుడికే గౌరవం లేదే, ఇక చెప్పులకెల్లా వుంటుంది?"

"ఏం! చెప్పులనెందుకు గౌరవించరు? పాదరక్షలు పద్నాలుగేళ్లు అయోధ్యరాజ్యాన్ని సుస్థిరంగా పాలించాయని తెలుసా? కాని ఐదేళ్లలో రెండు మంత్రివర్గాల్ని మార్చి మూడోదాన్ని నిర్మించింది ఆంధ్రదేశం. చెప్పు ఏమిటి యిల్లా మాటలు మాట్లాడుతోందని ఆశ్చర్యపోతున్నావా? చెప్పుగా నా అవసానదశ ప్రవేశించింది. నా మనస్సులోదంతా చెప్పేస్తున్నాను. సూర్యనాథం! నేనింత సేపూ మాట్లాడినా, మీ మానవుల్ని ఏమన్నా నీకేమీ విసుగూ, కోపం రాలేదేమి?" "విసుగా? విసుగు, కోపం నా ఇరవై ఒకటో యేట రెవిన్యూలో చేరినప్పుడే వదిలేశాను. నేను కాదు. అవే నన్ను వదిలేశాయి. కోపం, విసుగు, అవమానం, హృదయం అనేవి లేకుండా జీవిస్తున్నాను."

"సూర్యనాథం నేను యిన్ని సంవత్సరాలు నీ సేవచేసినందుకు ఒక ప్రత్యుపకారం చేస్తావా?"

"ఏమి చెయ్యాలి?"

"నేను దైవసందర్శనంకోసం జీవితాంతం వేచి చూచాను. కాని నా ఆశ తీరలేదు. నాజీవితంలో నా కొక్కటే కోరిక. దేవుణ్ణి దర్శించుకోవాలి. నాకీ మాత్రం సహాయం చేశావా నీఋణం వచ్చే జన్మలో తీర్చుకుంటాను."

"నువ్వలా చూసేందుకు వీలవుతుందీ? పూజారి నిన్ను చూస్తేనే మండిపడ్తాడే"

నేను దేవాలయంలోకి రావడం నీకు ఇష్టమేగదా."

మాకు నిన్ను దేవాలయంలోనికి తీసుకపోడానికి నాకు అభ్యంతరం లేదు. కాని పూజారి ఒప్పుకోడు. మీరు దేవాలయంలోనికి వస్తే అపవిత్రమై పోతుందట."

"అపవిత్రత! మేము దేవాలయంలోనికొచ్చినంత మాత్రాన అపవిత్రమైపోతుందా మేము ఏ కార్యముచేసి అపవిత్రులమై పోయాము. మానవసేవయే మాధవ సేవగా మా జీవితాంతం మీకు సేవచేయడం అపరాధమా? మానవుల్ని ఏ ఆపదా రాకుండా కాపాడడం మా నేరమా? మీలో అపవిత్రులు లేరా. వారంతా దైవసాన్నిధ్యానికి రావచ్చా? రోజులు మారాయి. హరిజనులకు దేవాలయ ప్రవేశార్హత లభించింది. అప్పటివరకు 'అపవిత్రులైనవారు' పవిత్రులుగా మారారు. ఇంకా కాలం మారే అవకాశం వుంది. మాకు దేవాలయ ప్రవేశార్హత లభిస్తుంది. ఇప్పటి మా ఆగ్రహాలు అప్పటికి తగ్గుముఖం పట్టవచ్చు. మేమూ దైవసాన్నిధ్యాన్ని చేరే రోజు వస్తుంది" అంది చెప్పు.

"ఏమిటి అలా ఉపన్యాస మిస్తున్నావు. నాకేం మాత్రం రాజకీయపు వాసన లేదే. మరి నా చెప్పువు నువ్వు పెద్ద నాయకుడిలా మాట్లాడుతున్నావు. నువ్వు చెప్పినదంతా నిజం. రేపే నీ ఉపన్యాసం నా పేరు పెట్టి పత్రికల్లో వేయిస్తాను. అయిందేదో అయింది. రాపోదాం. మన యింటికి" అన్నాను, చెప్పును చేతిలోకి తీసుకొంటూ.

"అయ్యా! ఏదో కోపంలో మాట్లాడేశాను. ఏమీ అనుకోకు. ఇప్పటి వరకు నా మీద నీవు చూపిన ప్రేమకు నా ధన్యవాదాలు. ఇక నేను నీ సేవ చేయలేని స్థితిలో వున్నాను. నా జీవితంలో ముఖ్యమైన కోరిక దేవుణ్ని దర్శించాలని. కాని నా కోరిక వచ్చే జన్మలోనైనా తీర్చుకుంటాను. ఇక నీతో నా బాంధవ్యం తీరింది. అవసాన దశలో వున్నాను. నా మనసులోని బాధను చివరకు నీతో చెప్పుకొన్నాను. ఇక ఈ లోకంతో నాకు పనిలేదు. నమస్కారం. వచ్చే జన్మలో నీకు సేవ చెయ్యగలిగితే నా అదృష్టం. నా గురించి నువ్వేమీ బాధపడవద్దు" అంటూ తలవాల్చుకొంది.

ఆ మాటలు వింటూంటే నా మనస్సులో ఎదో ఆత్మీయుణ్ణి పోగొట్టుకున్నట్టు తలపోశాను. తన జీవితమంతా నా సేవలో గడిపిన చెప్పు నన్ను విడిచివెళ్ళి పోతోంది. నా శరీరం వేడెక్కింది. కళ్లలో నీళ్ళుతిరిగాయి.

పిల్లకుక్క వచ్చి నా చెప్పును నోటితో పట్టుకుపోతోంది. చెప్పు నావైపు విచారంగా చూస్తోంది. నా గుండె దడ ఎక్కువైంది. కన్నీటిబొట్టు కాలిమీద పడింది. కళ్లు తుడుచుకొని చూశాను. కుక్క చెప్పును తీసుకపోతోంది. "ఛయ్ ఛయ్" అన్నాను. నా ప్రియమైన చెప్పును రక్షిద్దామనే ఉద్దేశంతో.

"ఏమిటండీ తెలవార్లు, ఏదో మాట్లాడ్డం, చెయ్యిలున్ను. నిద్రలోకూడ కుక్కల్ని తరుముతున్నారేమిటి? నిద్ర లేవండి" అంటూంది మా శ్రీమతి ప్రేమావతి. నిద్రలేచి చూచాను. సూర్య కిరణాలు జాను వెట్టుమీద పడుతున్నాయి. కుక్కా లేదు. చెప్పూ లేదు. పిల్లలు ఆడుకుంటున్నారు. "ఏం కళ్లలో నీళ్లున్నాయి? నిద్రలో ఏడ్చారేమిటి?" అంది "నేనా, ఏడ్చానా? అవును కలలో చెప్పుకనబడింది. నీతి నేర్పింది. మానవుల్ని గూర్చి చాలా బాగా మాట్లాడింది"

"ఏమిటి చెప్పు మాట్లాడిందా? ముఖం కడుక్కోండి మళ్లీ చెప్తురుగాని. చెప్పేమిటి, మీతో, కర్రలు, రాళ్ళు, బల్లలు అన్ని మాట్లాడుతాయి. మీలాగా వినే వాళ్లుంటే మాట్లాడకేం జేస్తాయి" అంటూ స్లోమార్చింగ్ చేస్తూ వెళ్ళింది మా ప్రేమావతి. ★

అధైర్యపడవద్దు

శాస్త్రీయమైన, నిజమైన SEX— ADVICE పొందవచ్చును. మీకు ఉండుకొన్న లక్షణములు వ్రాయుచూ, యింకా వివరాలకు కవరు పంపేది.

డాక్టరు రత్నంసన్స్, (Estd 1904)
మలక్ పేట బిల్డింగ్సు, హైదరాబాద్ - 2.
(దక్కన్)